

Békítő

Künnel - koronátok leve

Zuhany fele, szikrázó csillag, ess a sívűre.
Slek eg, bírád, a vállára könyön. Úszó felhő, borzold meg
nyájasan villamos fűtőjeit. Remegő, nyugatos novemberi plet,
járd át kinded testét, amely engem hordoz. Járd át és fűjd
ki belőle a ködlő bánatot. Rádöntöttem a gondjaim feketé
kerlát, s ő mosolyog hozzá és meret is. Tudja, hogy
sugaras napjaiból elcseszentem a fényt, s ő mosolyog hozzá,
és meret is. Szonsz fejemet két melle köze tudom, haja-
mon már ezem szelvedet sijaít. Mint anya dúrád gyerme-
ket, tudom, hogy visszafogad. Visszafogad, magába süllyeszt,
s fölözlegessé teszi a világot. Sávli földremegések földros
moraja altassa. Ablak mögött ringó eső altassa. Kömpölygő
sötétség altassa - s alvásában már békémel pihenjen.

(Menjetez el hozzá mépszavának,
széplangyának, menjetez el hozzá!
Béküsetez orúit pirossá,
üvzetez el sívűről a békát!)

~ ~ ~

1942. dec. 1-én